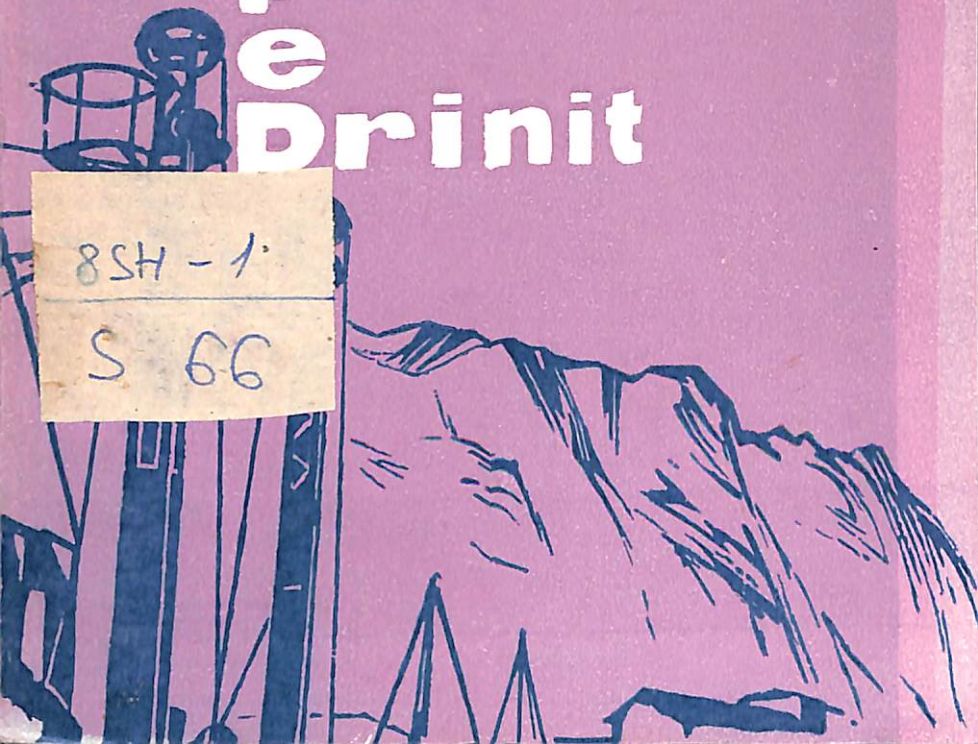

VEHBI SKENDERI

Vjershat
dhe
poemat
e
Drinit

8SH-1

S 66

BJH-1
566

VEHBI SKËNDERI

R

V J E R S H A T

D
H
E

P O E M A T

E

D R I N I T

~~48545~~

34392

BIBLIOTEKA E SHTETIT
SHKËRITISË

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

I VJETËR JE TI, DRIN, AQ SA KJO BOTË...

Si një kordon i kaltër, i argjëndë
I kthjellët, i lakuar,
I gjatë pa mbarim,
Vrapon përmes Shqiprisë ti, Drin
I qeshur, i menduar
I madh... e hijerëndë.

Buron nga Mal' i Thatë,
Ku rronin gjyshrit tanë, trima, enkelejtë.
Buron nga dherat e begata të Kosovës.
Lëvizin tok me rrjedhën tënde,
Ndër ditët dhe ndër netët e kristalta,
Korijet, malet, qiejtë
Dhe kreshtat flokëthinjura të kohës.

I vjetër je ti, Drin, aq sa kjo botë...
Ç'ka thënë rrjedha jote
Dhe ç'do të thotë?

Vrapon kjo rrjedha jote, përjetësisht,
Parreshtur,

Qysh kur filloi mbi dhe e jetës ngjizje.
Gjithmonë e nxituar,
Gjithmonë sypafjetur,
Gjithmonë në marshim
E në lëvizje.

I vjetër je ti, Drin, aq sa kjo botë...
Ç'ka thënë rrjedha jote
Dhe ç'do të thotë?

PUNËTORËT

S'i kam besuar fantazmat
E shenjtorët
Me mjekrat e me vargjet e tespijeve,
Edhe kur delnin, madhërisht, prej dijeve,
Posi Hamleti Mbret, me shqyta dhe me parzma.

S'i kam besuar difat
E kuçedrat
As nuset e përjetshme shtojzavalle
Dhe kur u lmonin trimave të rënë krifat,
Dhe kur i prisnin bishës thonj e kthetra
E loznin të gëzuara nëpër valle.

Por besoj, singerisht, në këto hije:
Punëtorët ngjiten lart përmbi sonda,
Duke iu qepur kullave nëpër shkallë.
Dikush karrukullës ¹⁾ me çekan i bie:
Hap saldatriçja drita mjaft të forta
E hijet e punëtorëve maten, tok, me malë.

1) Vegël në sondat

I vijnë malit punëtorët gjer mbi sup.
Dikush prej tyre tund çekanin prapë.
I cili ngjan sa një shtëpi
Dhe duket se diçka po shëmbet...
Kërruset mali plak e ndjen nga vetja turp.
Fshin djersët me një re. Ka vapë...

Dhe mos t'ju vijë aspak çudi:
Ky mal që s'është tundur kurrë nga rrufetë,
Nga ky çekan po trëmbet...
Dhe ka të drejtë.

SI LINDI POEZIA

Errësirë e lagët. Fryn acar i ftohtë
E zhurmëron në rrugë shiu që bije.
Tek kthehemi, një punëtor, papritur, **thotë:**
– Shihni, kantieri duket si anije.

Ai e shpreh këtë mendim pa bujë
E ngjan se ja përpin kjo natë e zezë.
Por ja tek hidhet Dhimua:
– Jo, jo! Kantieri gjan si port në siujdhezë.

Dhe sondat ngrenë kullat kësaj nate
E presin, qetësisht, shin' e thëllimin.
Dhe llambat shtrinë duart delikate
Si për t'u zbutur valëve zemrimin.

Por dallgët hidhen pas gabionëve,¹⁾
Pas rrëzave,

1) Arka prej teli që mbushen me gurë.

Pas pritave!...
Kantieri llamburit
E ngjan posi një port në botën pa mbarim të
ëndrrave,
Në botën pa mbarim të dritave.

Dhe teksa vërshtëllen stuhia
E strukemi pas strehëve të fjetoreve,
Shikoj si lindi poezia
Në këtë natë dimri,
Mes punëtorëve.

ARMIKU

Armiku nuk del, sot, me pallë sheshit.
Është mjaft elastik e mjaft i mbledhur.
Dhe, shpesh, ai na çuqurit te veshi
Ndonjë këshillë
Apo citat të zgjedhur.

Veç rrëzave, ku mbi rrogos, ku nën rrogos
Ku duke ecur majë gishtave,
Thua më thua;
Ku me të qeshur, ku serioz...
Me katër rrokje derdh një lumë helm:
«Ç'më duhet mua».

Armiku nuk pushon as ditë as natë.
Të gjitha qenjet flenë:
Njerëzit, kafshët, peshqit...
Ai s'ka gjumë.
Dhe rrit, atë, ançarin degë-shpatë,
Ku gjethet shi-farmak vajisin krua,
Në rrugë, në kantier, në klub, në punë,

Që ka tri fjalë rrënjë:
«Ç'më duhet mua».

Të ngjitet pas gjithkund

Ai,

Siç ngjitet balta pas këpucëve:

Të kreh, të ngre, të miraton

Të mburr ndër sy...

E shan ndokënd, si rastësisht, me cep të buzëve;

Dhe prap të çmon guximin, aftësinë e përvojën;

Të «vlerëson»,

Nuk ke ç'i thua!

Një gjë të «vogël» vetëm do nga ti:

Të kyçësh gojën,

Me «TUTIUS»-in «ç'më duhet mua».

Dhe, pikërisht, këtë

«Ç'më duhet mua»,

E injekton, ai, tërthorazi, rrëshqitazi,

Me xheste, me vështrim, me buzëqeshje,

Me zë edhe pa zë;

Duke nxituar linkth,

Duke kaluar brinjazi,

Duke rrëshqitur barkazi,

Duke nuhatur si lingua...

«Ç'më duhet mua».

Armiku kapet fort pas llafazanëve

Dembelëve dhe impotentëve,

Posi kope e ujqëve pas kërmave.